

* * *

На новата българо-албанска граница, въ единъ пограниченъ взводъ, служеше единъ левентъ войничага, на име Кръстанъ Дамянъ. Това бѣше най-голѣмиятъ синъ на бабиния Гуниъ Дамянъ.

Отъ два месеца Кръстанъ служеше на това мѣсто като младъ войникъ. Баща му въ всѣко писмо пишеше, да прави каквото прави, да отиде да потърси баба си Гуна. И ако я намѣри жива и здрава, веднага да му обади, та да си я прибератъ.

На нѣколко пѣти Кръстанъ моли да го пустнатъ за нѣколко дни въ отпуска, за да потърси старата си баба. Но службата му бѣше такава, че не го пустнаха да отиде.

— При пръвъ случай, — бѣше казалъ веднажъ взводниятъ му командиръ, — ще те пустна, Кръстане, и то за цѣла седмица.

Най-сетне този удобенъ случай дойде. Кръстанъ наметна пушката и хлѣбната си торба и тръгна да търси баба си. Щомъ пристигна въ родния градъ на баща си, той запита първия срещнатъ човѣкъ и веднага се опѣти къмъ кѣщата на своята баба. Сърдцето му биеше неспокойно. Бутна вратата и влѣзе. Въ двора на единъ камѣкъ се бѣше припекла на слънце една стара жена.

— Тя е, — рече си момчето, и тръгна къмъ нея. Старата, както си стоеше, така и остана. Нито трепна, нито се мръдна. Отдавна тя бѣше забравила хората.

— Добъръ день, — извика Кръстанъ и застана предъ нея. Баба Гуна повдигна глава, като че искаше да го види, и пакъ се наведе.

— Какво те носи тукъ, синко?

— Бабо, добъръ день, — извика вече по-силно Кръстанъ.

— Кой си ти, сине? Откъде идешъ?

— Отъ далече ида, бабо.

— Кой си ти? Да не си ти, бре Кръсте, баба? Кръсте!... — Старата жена знаеше, че синътъ ѝ имаше момче Кръстанъ. И сега тя го позна по гласа.

— Азъ съмъ, бабо, сжщиятъ съмъ.

— Бащиниятъ си гласъ имашъ, Кръстане. Господи, Боже мой, не си, не си ме забравилъ! Благодаря

ти. — Тя вдигна ръцетъ си да го прегърне, но политна и щѣше да падне на земята, ако да не я бѣше задържалъ внукътъ ѝ.

— Бабо, при насъ ще те заведе. Тате така ми пише. Стига тия мѣки вече! — Но баба Гуна не чуваше сладкитъ думи на детето си. Тя бѣше примрѣла отъ радостъ.

Следъ обѣдъ женитъ отъ цѣлата махала споходиха баба Гуна да ѝ честитятъ новата радостъ. Тя седѣше на миндера си радостна. Кръ-